Osudová

/Pro všechny holky, co spěj v sukních/
/Pro Madelaine/

02.01.1997

V té chvíli jsem si myslel, že jsem Alberto Tomba. Svištěl jsem ukrutnou rychlostí prudkým svahem, pozoroval špičky rozvibrovaných běžek a pomalu se zabýval myšlenkou, co dole. Byla úplně zbytečná. Tu borovici musel postavit do středu stopy nějakej blboun, mameluk a pitoma, nebo jedinec s tím vším dohromady. Můj náraz na strom musel vyvolat vlnu paniky až v Kašperských horách. A to to bylo odtud do Kašperek dobrýchsedm kilometrů. Seděl jsem obkročmo kolem kmene a nevěřícně zíral na podivný pletenec kolem bot. Nejvíc to připomínalo pastičku na myši. Jedna hůlka měla tvar malého "a", druhá malého "u", čili dohromady to slůvko, které jsem v té rychlosti nestačil vyslovit. Závěrečný vykřičník se zřejmě nalézal ve spojnici nohou, někde mezi kůrou borovice a břichem. Kamarád Ježek za mnou, varovaný tou detonací, přešel do pomalého plužení a opatrně zastavil vedle. Tvářil se sice zúčastněně a vážně, ale slzy v očích ho usvědčovaly, že se někde uvnitř náramně baví.

Pomohl mi na nohy, zbavil mě těch myších klepet, opřel hrot hůlky o osudnou borovici a tázavě pronesl: "Osudová? Hmm. Neznám!"

"Prdlajs osudová. To sem nějakej škodič postavil schválně," pustil jsem se s radostí do Ježka. Jedinou radost jsem měl z toho, že mi zůstal normální hlas.

"Myslím tu šipku," odpověděl Ježek. Hůlkou ukazoval stále někam nad mojí hlavu. Šipka přitlučená do kmene nárazníkového stromu ukazovala kamsi doleva. Čerstvě vyvedený ukazatel hlásal:

OSUDOVÁ 3 KM

Sebral jsem ze sněhu zbytky běžek, přivázal je ke kletru a vyrazil s Ježkem doleva. Později je přitlučem do štítu chalupy k podobným katastrofickým trofejím.

Osudová byla samota o třech zavátých chaloupkách na pasece, o níž jsme neměli do dnešního dne nejmenší tušení. Z komína jedné chaloupky stoupal úzký proužek dýmu. Zalígrované okenice dalších domků nám zjednodušily rozhodování. Bez ostychu jsme za-klepali na nizoučké dveře. V nich se po chvíli ukázala babča v kostkatých šatech. Přejela nás krásnýma modrýma očima a přímo se zeptala.

"Tak, jakej chcete, mládenci. Z hadího kořene na duchabol, z divizny na prostuzení, z mateřídoušky na bolení hlavy, nebo všehochuť s kapkou rumu na náladu?" Otočila se do nitra chaloupky a my ji s chutí a zvědavostí následovali.

V malé sednici hřála starič ká kachlová kamna.

K nim byly přilepené dvě životem ohlazené lavice, stolek se starožitnou stojací petrolejkou a nad tím vším smířlivě bděl nějaký svatý s roztaženýma rukama a prostřeleným srdcem. Ostatní výhled zakrývaly všude rozvěšené svazečky uschlých rostlin a bachraté kanafasové pytlíky. Babča nás posadila k těm prohřátým kamnům, strčila do dlaní buclaté hrnky a spustila.

"Určitě jste z města. Oba máte zaprášené průdušky, tebe trápí žlučník, tebe dutiny a s děvčatama vám to asi moc nejde." Okamžitě jsme ztratili kontrolu nad spodní čelistí.

"Navíc chodíte málo na sluníčko a na Silvestra jste popíjeli víc, než je zdrávo."

Teď už se musela koukat do dvou Strahovských tunelů. Měla do puntíku pravdu. Bylo nám s Ježkem každému dvaatřicet, entrovali jsme v kanceláři jedné stavební firmy, holky nám zrovna nenadbíhaly a na Silvestra, tedy včera, jsme se zlili jako prasata. Jen ten můj čerstvě nabouraný rozkrok neodhalila. Sakra jsem se spletl. Ta babča snad četla myšlenky. Pohladila mě svým nebeským pohledem a učinila závěr té neskutečné diagnózy.

"...a jestli se nebudete zlobit, tak vy máte problémy s camprdlíkem."

Nezlobil jsem se. Jenom jsem zrudnul. Ta myšlenka mi vklouzla do hlavy s rychlostí parazita po úspěšně vykonaném bobříku hladu. Nakonec jsem sebral odvahu a přímo se zeptal.

"A na lásku. Na lásku něco nemáte?" Bylo to vůbec poprvé, kdy jsem tenhle svůj duchabol přiznal někomu jinému, než byl Ježek.

Babča mě uchopila za ruku, rozevřela mi dlaň a přejela ty osudotvorné rýhy prstem. Jindy a jinde bych se těmhle cikánským praktikám od srdce smál.

Babča mi zavřela dlaň a zcela vážně řekla:

"Hledej si děvče co spí v sukni." O další otázky mě připravil Ježek. Nastrčil před babču svoji dlaň a kníkavým hlasem zažadonil.

"Prosím, prosím. Mně taky."

14.02.1997

Rejštejnský sál se otřásal v základech. Kutálka hustila do tanečníků vříškavé tóny zbigbítované polky.

V alobalových hvězdách pod stropem se odrážely masky ježibab, kosmonautů, prasátek, čertů a do-konce maska jedné silně amputované chobotnice. Ježek poskakoval po parketě zakleslý do vyvinuté komtesky a bez ustání jí nahlížel do všeukazujícího výstřihu. Seděl jsem u stolu opuštěný a sledoval dovádění na parketu. Oči jsem zabodával do černovlasé Sněhurky, která dnes zapomněla na všechny trpaslíky. Po vyhlášení přestávky přitančila k sousednímu stolu,

poděkovala za tanec a usedla. Nemohl jsem z ní spustit oči. Na pódiu se potácela Ježkova komteska a hýkavě vykřikovala čísla tomboly. Sněhurka bloudila unaveným pohledem po sále. Nakonec si podepřela obličej štíhlými dlaněmi, sklopila neskutečně dlouhé řasy a usnula. Srdce mně vylétlo do krku jako héliový balón. "Hledej si děvče, co spí v sukni." Ta slova vytryskla v mé mysli se silou právě narozeného pramene. Spala tu krásná, černovlasá, schoulená ve strohé židli a v sukni. Vyskočil jsem od stolu, decentně si odkašlal a zadíval se do nejhlubších očí naší planety.

"Slečno, prosím, směl bych vás pozvat na skleničku?" Snad jsem to ani nebyl já. Vytáhla mě z tůně rozpaků rybářskými pruty svých řas, oslepila mě korálky perleťových zubů a něžně se do mě zavěsila. Sklenička mně vibrovala v prstech, když jsem jí ji podával. Konečně jsem ze sebe vyblekotal:"Já, já se ...kamarádi mi říkaj... no, Žabák." Probodla mě zas těmi černými kopí a odpověděla hlubokým hlasem.

"Já jsem dneska Sněhurák. Normálně Karel.

A žerem!" Sklenička se mi u nohou roztříštila na nespočítatelné množství duhových střípků.

22.03.1997

V temných šumavských údolích umíraly poslední koláče sněhu. Otava ubrala na svém prvotním nadšení a ustálila se na ideálním třetím stupni obtížnosti. V té peřeji pod Anínem jsme se nedohodli.

Zavřená kéňa se napíchla v plné rychlosti na ne-obvykle nadaný balvan a vytvořila několik nesourodých laminátových podmnožin. Byl jsem rád, že jsem zachránil sebe, pádlo a náš společný loďák. Ježek se zachránil sám. Na břeh nám pomohl správce re-kreačního střediska, co ten kafemlejnek sledoval z ok-na kuchyně. Byl to dobrej chlap. Navařil nám kotel čaje, půjčil láhev rumu a nakonec nás nechal i přespat v jednom pokoji s tím, že se srovnáme druhý den, až si dojedem pro auto do Sušice. Ještě nás upozornil, že v klubovně maj školení nějací šílenci ze Záchranné služby Praha a odešel vařit večeři.

Objevil jsem ji na pokoji č.6. Odpočívala na válendě. Přes tělo ledabyle přehozenou prošívanou deku, zpod které vykukoval ostrůvek kudrnatých vlasů a hlavně koleno s cípkem květovaných šatů. Chodil jsem kolem dveří jak pomatený ohař. Když jsem konečně nabral odvahu, bylo pozdě. Vousaté chlapisko vběhlo do pokoje, strhlo z děvčete deku, barbarsky rozeplo ty květované šaty na hrudi, aby tam nakonec zanořilo celé smradlavé pracky. Zaútočil jsem zezadu. Chlap odrazil útok mávnutím ruky.

"Co blbneš," vyštěkl překvapeně. Potom si naložil děvče na záda a sám pro sebe si mumlal: "Křáp jeden. Stojí to deset táců marek a zašlehne se to při pěti stupních nad nulou." Ve dveřích se se mnou loučil pár mrtvolně skleněných očí. Na chodbě se ozvalo pronikavé pískání a dunivý řev.

"Nástup! Nástup do klubovny! Anča už funguje. Budeme dejchat!"

08.05.1997

Rychlík s bojovým názvem "Jánošík" připlul k prvnímu nástupišti. Vecpali jsme se do přeplněné chodby. Cestou k našemu kupé jsme zašlápli jednu ukrajinskou babičku, tři opilé Slováky a obnovili zranění jedné zámožné Rusce, co je včera doléčila v Karlových Varech. Na lehátkách v kupé už pospávali čtyři cestující. Na ni mě upozornil Ježek. Z horního lůžka vykukovalo kolínko a kus kostkované sukně. Srdce se mi rozbušilo jak unikátní hamr v Dobřívě. Ležel jsem na spodním lůžku a pozoroval záblesky výbojek, putující po kolínku děvčete, co spí v sukni. Z toho kolene jsem si uplácal něco mezi Zlatou Adamovskou a Ivankou Christovovou. Usnul jsem v netrpělivém očekávání.

Ráno mě probudilo tiché bzučení. Přímo před očima se mi vlnily záhyby sukně. Rychle jsem přejel vlasy dlaní, vykouzlil přiblblý úsměv, vyklonil se z lůžka a co nejněžněji řekl: "Dobré ráno."

Skotský turista vypnul holící strojek a mile se na mě usmál. Jeho "Good morning" dolehlo z veliké, převeliké dálky.

13.06.1997

Zrcadlo rybníka Babylon vystřelovalo ostré sluneční šípy. Vykutáleli jsme se z lesa s jediným snem. Udělat ze sebe po čtyřdenním vandru konzumní společností přijatelné lidi.

Ležela před hotelem "Bohmann" v jahodovém kabrioletu. Blonďatá hříva se snášela na zadní sedadla a nohy trčely nad chromovanou palubní deskou. Kraťoučká minisukně skrývala snad jen jizvu po slepém střevu. Ježek nahlédl do pulsujícího výstřihu a zklamaně se ke mně otočil. "Nemá. Je tvoje. Jednak spí a jednak má asi sukni."

Zůstal jsem trčet vedle spící krásky. Hltal jsem ji pohledem a připadal si jako tučňák v porotě "Mokré tričko 2000". Najednou otevřela oči a přejela krvavé rty hrotem růžového jazýčku. Roztřásla se mi kolena a na khaki košili jsem vyrobil tři Hurónská jezera z potu.

"Za třista marek jsem tvá, koblížku," zacvrlikal ten slavík v jahodové kleci.

Vyndal jsem prohnutou peněženku z ustřižených riflí a smutně si prohlédl posledních šedesát korun.

08.07.1997

Ležel jsem u podsady jejího stanu a pozoroval ji dírkou po vypadlém suku. Seděla na nízké posteli, projížděla hřebenem nekonečný vodopád oříškových vlasů a měla sukni. Tábor usínal s večerním koncertem cvrčků v narezlých chomáčích vypálené trávy. Podkovou stanů bloumala hlídka z oddílu "Bizonů". Kužel baterky projížděl koruny borovic a občas těknul na vrchol stožáru s unavenou vlajkou. Výkřik hlídky mnou projel jako ostří nože dlaní nešikovného zálesáka.

"Ty vole, Žabák! A šmíruje!" Zalitoval jsem, že nejsem žížala. Asi by stačil i krtek. Obličej jsem měl zarytý v trávě a přemýšlel, jak klukům zdůvodním svoji přítomnost u Zuzčina stanu. Odhodlaně jsem zvedl hlavu. Pišta i Chroust stáli na patnáct metrů ode mne. Paprsek baterky opisoval obloučky za poskakující žabkou.

Ještě jednou jsem nahlédl do stanu. Zuzka si rozepla sukni, zavěsila ji na dřevěné ramínko a sfoukla svíčku. Zadrnčení zipu od spacáku ukončilo celé představení. Odplížil jsem se zklamaně do lesa. Zuzka je hezká holka. Kdyby jen spala v sukni.

14.08.1997

Tři dny před velkým vandrem dostal Ježek neštovice. Kdo by to čekal u dospělého zvířete. Snad červíky, vzteklinu nebo tasemnici. Ale neštovice? A tak jsem vyrazil sám. Z Vyššího Brodu k Lipnu, kousek po Medvědí stezce, skrz Lenoru na Kvildu a dál. Ámoska Káťa seděla na vzorně zabalené uzdě na břehu Hamerského potoka, ve kterém si máčela nohy. Při sestupu z Horské Kvildy vypadala jako obří mochomůrka. Slunce jí pralo do krátkých zrzavých vlasů, pálilo do červena neopálenou kůži a ostříklo jí obličej nesčítatelným množstvím pih. Měla puchejře, blbou náladu a brejle. Řekla mi "Ahoj", ukázala zničená chodidla a dodala, že to vandrování chtěla jen zkusit.

Zanořil jsem své lodě vedle ní a začali jsme si povídat. Povídání přeteklo z poledne do večera, z večera do stmívání a nakonec až do prvních výsadkářů rosy. Před chladem jsme utekli do spacáků. Prstem jsme scvrnkali všechny hvězdy z oblohy. Naše ruce se setkaly v boji o tu poslední. To už nás šmírovalo ráno. Káťa rozfoukala řežavé uhlíky v hromádce popela a připravila snídani z jednoho ešusu. Až teď jsem si uvědomil, že spala v sukni. Vandr s Káťou byl tím nejneskutečnějším snem. Snem i naplněním věštby jedné babči z domku na samotě Osudová.

02.01.1998

Ani já, ani Káťa nejsme sobci. Již rok putujem s Ježkem světem, drtíme stezky protektory pohorek, plašíme štiky údery pádel a likvidujeme lyžařské stopy neskutečným množstvím pádů. V kempech a tábořištích lezeme do cizích stanů, rozepínáme spacáky neznámých žen, nakukujeme skrz opocená skla umývárek a s neutuchající vervou hledáme ten Ježkův osud.

Před rokem vzala babča jeho ruku do dlaní, pohladila vepsané čáry osudu a řekla:

"Chlapče. Ty hledej děvče z vesnice, co má tři kozy."

Jan Jeňýk Valeš, Holýšov
Ilustrace Tom Zvědělík

Ochranářská

Byla kytka
a už není
zato hloupost kvete dál
a na její
vyhubení
by se jeden načekal

Ilona Pacovská - Ilka

Trapsavec 1983, 1. místo poezie pokročilých

Trapsavec č. 24

Spolupracovali: Tom Zvědělík (ilustrace), Iva Spurná - Draculea (sazba), Ilona Pacovská - Ilka (báseň), Jan Valeš - Jeňýk (povídka)

Uzávěrka č. 25 je v úterý 21. června